

Bude-li žák připravený, můžeme změnit artikulaci ve 2. a 3. taktu. Uvedený model napomáhá plynulému napojení zmíněných taktů:

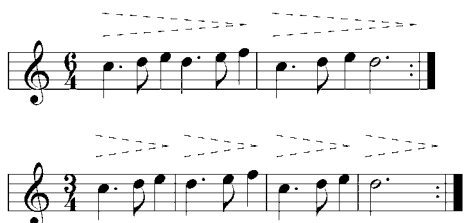

FRÁZOVÁNÍ A ARTIKULACE V RENESANČNÍCH TANCÍCH

ŽS cvičení 14

Dbejme na zřetelné směřování frází (pohyb). Na této skladbě můžeme zřetelně demonstrovat rozdíl mezi 6/4 a 3/4 taktem. Rytmický impuls na začátku 6/4 taktu nás přenese přes celých 6 dob, ve 3/4 taktu se objevuje dvojnásobný počet impulsů.

Pro frázování konkrétní skladby je jasné vyznění směru melodie důležitější než počítání jednotlivých taktů. Kromě přirozeného citu pro melodii nám ve vedení fráze opět pomůže pohyb a zpívání. Děti mají často tendenci melodii kouskovat na takty, úkolem učitele je naučit žáka udržet plynulost frází.

Značky decrescenda zde používáme pro znázornění směru hudebních frází, nikoli ve smyslu dynamickém.

Po zvládnutí frázování vyzkoušíme vylehčování čtvrtvých not, které je typické pro podobné skladby:

Tylman Susato (c.1500–c.1561) působil jako skladatel a hudební nakladatel v Antverpách. Byl prvním důležitým nototiskařem v Nizozemí. Vydal mj. 25 knih chansonů, mše, sbírky vlámských písní

a tanců a velké množství dalších skladeb. Flétnistům je neznámější jeho sbírka *Danserye* z r. 1551. Se jménem autora se žák setkal poprvé v ŽS1 na straně 43.

Madrigal je označení básnické a hudební formy rozšířené ve 14. století v Itálii. Stejný výraz se používal v 16. a 17. století pro několik typů světových vokálních skladeb. Patří k nejdůležitějším žánrům pozdně renesanční hudby.

Skladba T. Susata uvedená v ŽS se nazývá *De matrigale* (madrigal), nicméně po formální stránce se jedná o jednoduchou instrumentální melodii.

ŽS cvičení 15

Po zvládnutí základní artikulace můžeme přistoupit k vylehčování třetích čtvrtek ve skupinkách. Na vkusu pak záleží, zda úvod tanečku bude znít např.:

nebo třeba:

Artikulačních možností existuje celá řada, nebojte se experimentovat. Závěrečné čtvrtky ve frázích se v podobných melodiích obvykle hrají „odhozené“.

Courante (fr. běžící, tekoucí, it. *corrente*, angl. *corant* nebo *coranto*) je tanec a instrumentální forma velmi rozšířená v hudbě 16.–18. století. V renesančním období se jedná vždy o živý třídobý tanec, v průběhu 17. století se začíná stylově odlišovat rychlejší italská forma *corrente* od majestátnější francouzské *courante*. Patří k základním částem barokní suity (allemande – courante – sarabande – gigue).

U tanců, které se ve Flautoškolě objevují poněkolkáté, již nebudeme vypisovat rytmičné doprovody. Žák či učitel je může improvizovat nebo najít v předchozím textu.

ŽS cvičení 16

Všechny fráze v první repetici začínají zdvihem, ve druhé části se objevují určité nepravidelnosti frázování naznačené

